

Arrest

nr. 300 570 van 24 januari 2024
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 19 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 8 januari 2024 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. MISSEGHES, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 december 2023 een verzoek om internationale bescherming in. Uit de Eurodac-databank bleek dat verzoekers vingerafdrukken op 27 september 2023 in Spanje werden genomen.

1.2. Op 12 december 2023 werd aan de Spaanse autoriteiten een overnameverzoek gericht. Spanje stemde op 13 december 2023 in met de terugname, op grond van artikel 18.1,b, van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (verder: de Dublin III-Verordening).

1.3. Op 8 januari 2024 wordt een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt gemotiveerd is:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer die verklaart te heten:

naam: [A.]

voornaam: [M.I.]

[...] nationaliteit: Somalië

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Spanje) toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer [A.M.I.], verder de betrokkene, die staatsburger van Somalië verklaart te zijn, diende op 05.12.2023 een verzoek om internationale bescherming in. Hij legde daarbij geen documenten voor. Zijn vingerafdrukken werden genomen en verzonden naar de centrale gegevensbank van Eurodac teneinde te worden vergeleken met de vingerafdrukken die in dat systeem met toepassing van artikel 9 en 14 van Verordening 603/2013 werden opgeslagen. Dit onderzoek leidde tot een treffer die aantoonde dat de vingerafdrukken van de betrokkene werden genomen vanwege het indienen van een verzoek om internationale bescherming in Spanje op 27.09.2023.

De betrokkene werd gehoord op 11.12.2023. Hij stelt dat hij ongehuwd is maar wel een in Somalië verblijvende levenspartner heeft. Volgens zijn verklaringen verblijft een van zijn 2 zussen in België en heeft hij geen familie in een andere lidstaat.

De betrokkene verklaart dat hij op 05.09.2023 van Somalië naar Kenia reisde. Tien dagen later vloog hij van Kenia naar Spanje via Turkije met gebruik van een vals paspoort. De betrokkene werd tegengehouden op de luchthaven van Madrid. Volgens zijn verklaringen werden zijn vingerafdrukken genomen en werd hij vervolgens naar een bepaalde plek gebracht. Enkele dagen later nam de betrokkene opnieuw contact op met de smokkelaar die hem vervolgens naar een hem onbekende plaats bracht. Zowat 2 maanden later reisde de betrokkene vandaar naar België. Hij voegt toe dat hij nooit een identiteitsdocument of paspoort bezat.

Op 12.12.2023 werden de Spaanse instanties verzocht de betrokkene terug te nemen. Ze stemden op 13.12.2023 met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 in met ons verzoek. Ze verzoeken de betrokkene over te dragen via de luchthavens Adolfo Suarez Madrid of Barcelona El Prat.

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 stelt dat indien op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk is voor de behandeling ervan.

De betrokkene ontkent dat hij internationale bescherming vroeg in Spanje en houdt vol dat enkel zijn vingerafdrukken werden genomen. Hieromtrent merken we op dat de vergelijking van de vingerafdrukken van de betrokkene met de in de Eurodac-databank opgeslagen gegevens een resultaat type “1” met

betrekking tot Spanje opleverde. Artikel 24(4) van Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 bepaalt dat verzoekers om internationale bescherming worden aangeduid met code "1" na de kenletter(s) van de lidstaat, die de gegevens heeft toegezonden. Dit toont aan dat de betrokkene wel internationale bescherming vroeg in Spanje.

De betrokkene verliet het grondgebied van de lidstaten niet en is niet in bezit van een door een lidstaat afgegeven verblijfstitel.

De Spaanse instanties erkenden hun verantwoordelijkheid en stemden in de betrokkene terug te nemen conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

Gelet op het voorgaande zijn we van oordeel dat de verantwoordelijkheid toekomt aan Spanje.

Verordening 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna HvJ-EU) oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 dat niet worden uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EUHandvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Spanje is partij bij de Conventie van Genève van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967 en bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Spaanse instanties zich houden aan hun internationale verplichtingen die voortvloeien uit het Verdrag van Genève en het EVRM.

Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Spanje sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. De betrokkene stelt dat hij besloot internationale bescherming te vragen in België omdat een van zijn zussen in België verblijft en hij bij zijn zus wil blijven. Hij uit verzet tegen een overdracht aan Spanje omdat hij na aankomst in Spanje geen medische zorgen kreeg.

Zoals reeds opgemerkt impliceert de toepassing van Verordening 604/2013 dat een verzoeker niet zelf kan kiezen waar hij internationale bescherming vraagt en het verkiezen van de ene lidstaat boven de andere geen grond is voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Aan de hand van de door de betrokkene aangevoerde gegevens kon geen in België verblijvende persoon worden geïdentificeerd. De betrokkene voegt toe dat hij voorheen regelmatig belde met zijn zus, maar sinds zijn vertrek uit Somalië geen contact meer met haar heeft gehad. Hij verklaart hieromtrent het volgende : 'Na mijn vertrek ben ik haar telefoonnummer verloren, dus ik heb geen contact met haar nu in België en ik weet niet waar ze woont in België' (vraag 24 van verhoor dd. 11.12.2023).

Het EHRM oordeelde in verscheidene arresten dat voor het aannemen van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen ouders en meerderjarige kinderen, tussen volwassen broers en zussen of tussen andere familieleden het aantonen van het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid ("additional elements of dependence") vereist is (cfr. arrest Khan tegen het Verenigd Koninkrijk 47486/06 d.d. 12.01.2010, §32 en arrest F.N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 3202/09 d.d. 17.09.2013, § 36 : "The Court has previously held that there will be no family life, within the meaning of Article 8, between parents and adult children or between adult siblings unless they can demonstrate additional elements of dependence (Slivenko v. Latvia [GC], no. 48321/99, § 97, ECHR 2003 X; Kwakye-Nti and Dufie v. the Netherlands (dec.), no. 31519/96, 7 November 2000), and similar considerations apply to other familial relations such as that between aunt and niece").

Gelet hierop zijn we van oordeel dat de loutere aanwezigheid van familieleden op zich niet noopt tot de toepassing van artikel 17(1), de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014 en enkel dwingende redenen een toepassing van de soevereiniteitsclausule rechtvaardigen. Dit kan bijvoorbeeld het geval zijn wanneer er sprake is van een medische of psychische problematiek en de betrokkene zonder de bijstand van dat welbepaalde familielid niet kan functioneren.

Bovenvermelde rechtspraak vindt een vertaling in artikel 16(1) van Verordening 604/2013 dat stelt dat de lidstaten zorgen dat een verzoeker kan blijven bij zijn kind, broer of zus of ouder indien, wegens een zwangerschap, een pasgeboren kind, een ernstige ziekte, een zware handicap of hoge leeftijd de verzoeker afhankelijk is van de hulp van dat kind, die broer, zus of ouder of indien dat kind, die broer, zus of ouder afhankelijk is van de verzoeker. Artikel 16(1) stelt wel dat dat kind, die broer, zus of ouder wettelijk in die lidstaat moeten verblijven, de familiebanden al in het land van herkomst bestonden, het kind, de broer of zus of ouder in staat is voor de afhankelijke persoon te zorgen en de betrokkenen schriftelijk hebben verklaard dat zij dit wensen. De betrokkene voert aan dat hij ziek is en vanwege die reden bij zijn zus wil blijven.

We merken op dat artikel 11(2) van Uitvoeringsverordening 118/2014 van de Commissie van 30.01.2014 tot wijziging van Verordening (EG) nr. 1560/2003 stipuleert dat de in artikel 15(2) van Verordening 343/2003, opgevolgd door artikel 16 van Verordening 604/2013, beoogde situaties van afhankelijkheid zo veel mogelijk dienen te worden beoordeeld op grond van objectieve elementen zoals bijvoorbeeld medische attesten. Dergelijke elementen worden in het geval van de betrokkene en zijn zus niet voorgelegd.

We benadrukken dat op grond van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier niet kan worden besloten dat er vanwege een in artikel 16(1) vermelde reden daadwerkelijk een relatie van afhankelijkheid in de zin van datzelfde artikel bestaat tussen de betrokkene en zijn in België verblijvende zus of dat dwingende redenen van afhankelijkheid in dit geval nopen tot de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2014.

De Spaanse instanties stemden in met de terugname van de betrokkene op grond van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "De verantwoordelijke lidstaat is verplicht b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug

te nemen". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af".

Dit betekent dat het in Spanje ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is en de Spaanse instanties na overdracht van de betrokkene het onderzoek van dit verzoek kunnen hervatten en dit in de fase waarin het zich bevond bij het vertrek van de betrokkene uit Spanje.

Spanje heeft te kennen gegeven dat het verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek van de betrokkene wat betekent dat in dit geval geen sprake is van (indirect) refoulement bij overdracht. De betrokkene zal na overdracht in Spanje opnieuw toegang krijgen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en tot de opvangvoorzieningen. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Spanje in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Een bron betreffende de situatie van verzoekers om internationale bescherming in Spanje is het geactualiseerde rapport van het mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Teresa De Gasperis - ACCEM (Asociación Comisión Católica Española de Migración), "Asylum Information Database - Country Report : Spain - 2022 Update", laatste update op 22.05.2023, verder AIDA-rapport genoemd, een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier https://asylumineurope.org/wp-content/uploads/2023/04/AIDA-ES_2022update_final.pdf

Het rapport wijdt enkele paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR ("Oficina de Asilo y Refugio")-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming ("The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception", pagina 65). In het rapport lezen we verder dat aan Spanje overgedragen personen problemen kunnen ondervinden op het vlak van toegang tot de opvangvoorzieningen en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming ("While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in reaccessing the asylum procedure given the persistent general deficiencies of the asylum system described throughout this report", pagina 65). Dit valt ons inziens moeilijk te rijmen met de melding dat de bevoegde diensten wat de registratie van de verzoeken betreft prioriteit geeft aan deze personen ("The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application", pagina 65).

De betrokkene stelt dat hij in Spanje 2 dagen in een opvangcentrum verbleef en nadien bij de smokkelaar. Het Spaanse systeem van opvang van verzoekers om internationale bescherming kent drie fasen. In een eerste fase verblijft de verzoeker in een open en gemeenschappelijke opvangstructuur ("centro de acogida de refugiados").

Gedurende dit verblijf wordt nadruk gelegd op het verwerven van vaardigheden die een integratie in de Spaanse samenleving moeten faciliteren. In een tweede fase verkrijgen verzoekers financiële bijstand en dekking van vaste kosten. Ten slotte is er de derde, "autonome", fase waarin de verzoeker autonoom kan leven, taallessen wordt aangeboden en verder nog nodige bijstand en ondersteuning krijgt (pagina 102).

Het enkele feit dat de opvang van verzoekers om internationale bescherming in Spanje anders is georganiseerd dan in België impliceert geenszins een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het AIDA-rapport meldt dat verzoekers aanspraak maken op opvang van bij het doen van hun verzoek maar dat de toegang tot de opvangvoorzieningen problematisch kan zijn ("In principle, applicants for international protection are granted reception conditions and thus referred to a shelter as soon as they apply for asylum. Nevertheless, there have been major shortcomings in the reception system in recent years, rendering the access to reception difficult in practice (e.g. waiting periods reaching up to 1 month) and resulting in homelessness in certain cases", pagina 96). We benadrukken dat de auteurs spreken van voorbije jaren ('...recent years...') en van bepaalde gevallen ('...certain cases...') en niet kan worden

besluiten dat het gaat om een structurele tekortkoming en dat verzoekers om internationale bescherming structureel opvang onthouden wordt.

We lezen verder in het AIDA-rapport dat geen slechte opvangomstandigheden werden gerapporteerd ('In general, there have not been reports of bad conditions of reception', pagina 108), verzoekers toegang hebben tot onder meer opleidingen ('Hosted applicants have access to several types of activities, which may vary from trainings or leisure programmes', pagina 108) en zo veel mogelijk opvang op 'maat' wordt voorzien waarbij rekening wordt gehouden met kwetsbaarheid ('The accommodation of every asylum seeker is decided on case by case basis, in order to prevent tensions or conflicts (such as nationality or religious based potential situations), vulnerability or violence', pagina 108).

Hoewel uit het AIDA-rapport blijkt dat in Spanje problemen kunnen bestaan wat betreft toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang van verzoekers zijn we van oordeel dat dit niet leidt tot het besluit dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Het enkele feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en opvang en behandeling van verzoekers in Spanje is volgens ons onvoldoende om tot dit besluit te komen.

We betwisten niet dat diverse rapporten en media gewag maken van "push backs" door de Spaanse instanties naar Marokko waarbij occasioneel geweld werd gerapporteerd. We verwijzen hieromtrent onder meer naar passages in het AIDA-rapport (cfr. pagina 12, "Pushbacks practices continued in 2022"). We wensen echter te benadrukken dat hoewel niet kan worden ontkend dat "push backs" en soms zorgwekkende situaties aan de grenzen werden gerapporteerd dit niet betekent dat de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Ten slotte wijzen we er op dat de betrokkene in een andere hoedanigheid namelijk die van verzoeker om internationale bescherming aan Spanje zal worden overgedragen en de aan die hoedanigheid verbonden rechten kan doen gelden. Het akkoord tot terugname van Spanje impliceert immers dat het de betrokkene toegang tot het grondgebied en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen voor verzoekers moet verlenen.

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen.

De betrokkene maakte tijdens het verhoor dd. 11.12.2023 melding van een gezondheidsprobleem. Hij voegde toe dat hij in Spanje gewag maakte van zijn gezondheidsprobleem maar niet werd geholpen en geen medische zorgen kreeg. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de betrokkene maar kort in Spanje verbleef en het enkele feit dat hij gedurende die korte tijdspanne geen zorgen kreeg niet impliceert dat ten overstaan van Spanje niet kan worden uitgegaan van het wederzijds vertrouwensbeginsel.

De betrokkene voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg ("Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers", pagina 118). Personen die hun verzoek zagen afgewezen blijven recht hebben op gezondheidszorg. In september 2018 keurde de regering een decreet goed dat de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert,

ook voor personen zonder verblijfsrecht ("In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well", pagina 119).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de betrokkene door een overdracht aan Spaanse een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Gelet op het voorgaande wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek voor internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming, die aan de Spaanse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse instanties."

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen. Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid".

Artikel 39/57, § 1, laatste lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

"De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen."

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering gericht tegen de verwijderingsmaatregel wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast. Tevens wordt opgemerkt dat de vordering werd ingediend binnen de tien dagen na kennisgeving van de verwijderingsmaatregel waartegen ze is gericht. Zij is tijdig ingediend en is derhalve ontvankelijk *ratione temporis*. Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“EERSTE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 EN 62, §2 VREEMDELINGENWET
- SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL
- SCHENDING VAN ARTIKEL 2 EN 3 VAN DE WET INZAKE DE FORMELE MOTIVERING VAN BESTUURSHANDELINGEN
- SCHENDING VAN ARTIKELEN 3,6, 8 en 13 EVRM
- Schending van de materiële motiveringsplicht – manifeste appreciatiefout
- Schending van de hoorplicht

In de bestreden beslissing is de verwerende partij van oordeel dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek tot internationale bescherming van verzoekster, maar dat dit toekomt aan Spanje.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden”.

Derhalve voorziet artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet dat de verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Dit vormt de algemene regel.

Slechts bij uitzondering kan de verwerende partij oordelen dat er geen termijn wordt toegekend om zich bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden en de verzoeker om internationale bescherming zonder verwijl naar de grens kan worden teruggeleid.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet stelt hierover als volgt: “Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden”.

Als wettelijke voorwaarde is gesteld dat de minister of zijn gemachtigde dit voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht.

In casu zoekt verzoekende partij vergeefs in de bestreden beslissing naar de bepaling van de termijn waarbinnen hij het land zou dienen te verlaten/zich zou dienen aan te melden bij de Spaanse autoriteiten.

Dat evenmin ergens uit blijkt dat hem geen termijn werd toegekend.

Dat evenmin elementen aangereikt worden waarom het “voor het waarborgen van de effectieve overdracht” nodig zou zijn hem “zonder verwijl” naar de grens te doen terugleiden.

In de bestreden beslissing wordt slechts vermeld: “Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Spaanse autoriteiten” (stuk 1, pagina 7 in fine).

Dat er dan ook geen pertinente motivering is waarom door de verwerende partij afgeweken wordt van de 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet volgens dewelke aan een verzoeker om internationale bescherming gelast wordt om zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

De algemene regel van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet werd niet toegepast door verweerder in de bestreden beslissing. Verweerder beroept zich in de bestreden beslissing derhalve op de uitzondering, zoals voorzien in artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet voorziet evenwel dat de verzoeker om internationale bescherming slechts naar de grens kan worden teruggeleid “wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Een beslissing tot terugleiding naar de grens vormt een uitzondering en kan slechts worden opgelegd indien “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Ook dit maakt een wettelijke voorwaarde uit van de bevelscomponent.

In de bestreden beslissing blijkt evenwel niet dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met deze wettelijke voorwaarde. Deze wettelijke voorwaarde wordt nergens vermeld. In de bestreden beslissing wordt slechts gesteld dat “Betrokkene zal teruggeleid worden naar bevoegde Spaanse instanties ” (stuk 1, pagina 5), zonder meer.

Verweerder hanteert de terugleiding naar de grens kennelijk als de algemene regel, terwijl dit een uitzondering vormt en vereist dat “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht”.

Aan de wettelijke vereisten van artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet werd hierom niet voldaan. Dat conform vaste rechtspraak, indien een gecombineerde beslissing weigering van verblijf/bevel het grondgebied te verlaten gegeven wordt, de nietigheid van één van de componenten de nietigheid van de hele beslissing met zich meebrengt.

Dat de nietigverklaring van de volledige beslissing zich dan ook opdringt rekening houdend met het gebrek aan bepalen van een termijn.

Bovendien kan de gemachtigde niet stellen dat er afdoende redenen zouden bestaan om verzoeker geen termijn toe te kennen om zich naar de, door verweerder bepaalde, bevoegde lidstaat te begeven. Dat verzoeker zich heeft verzet tegen een overdracht naar Spanje, onder meer omdat hij gedwongen werd om er zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging en omwille van de familiale banden die hij in België heeft, kan geen reden zijn om verzoeker de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van verweerder en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat.

Dat in casu deze verschillende elementen door verwerende partij enkel opgegeven worden en geëvalueerd worden in het kader van het bevoegdheidsonderzoek van een andere lidstaat in het kader van de Dublinverordeningen.

Dat deze analyse echter zonder invloed is op de noodzaak van het al dan niet geven van een termijn om zich bij deze autoriteiten aan te bieden.

Dat er in casu door de verwerende partij geen enkele afweging gedaan wordt naar enige termijn waarbinnen verzoeker zich zou dienen aan te melden bij de autoriteiten van de verantwoordelijk geachte lidstaat.

Dat zelfs niet kan gesteld worden dat in de bestreden beslissing impliciet geen termijn toegekend wordt. Dat zelfs de beslissing tot vasthouding niet gemotiveerd wordt op de afwezigheid van het toekennen van een termijn om het land te verlaten.

Dat de Raad weliswaar niet bevoegd is om te oordelen over de beslissing tot vasthouding, doch wél kan vaststellen dat daarin evenmin enige motivatie gegeven wordt betreffend het gebrek aan toekennen van een termijn, zodanig dat verwerende partij niet kan staande houden dat verzoeker wel op de hoogte zou zijn van de redenen waarom geen termijn toegekend wordt, en dit per referentie.

Dat het vergeefs zou zijn dat de verwerende partij desbetreffend het risico op onderduiken zou aanvoeren, om een gebrek aan termijn toe te kennen.

Dat immers het risico op onderduiken de vasthouding rechtvaardigt en volkomen los staat van de beoordeling van de termijn.

Dat artikel 51/5 in dat verband duidelijk “getrapt” is.

§ 1. [1 Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan (...)]

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden. Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden. Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor de uitvoering van de overdracht naar de verantwoordelijke staat, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan. Er wordt geen rekening gehouden met de duur van de in paragraaf 1, tweede lid, bedoelde vasthouding. Wanneer de overdracht niet binnen de termijn van zes weken plaatsvindt, kan de vreemdeling niet langer op deze grond worden vastgehouden. De vasthoudingstermijn wordt van rechtswege gestuit zolang het beroep ingediend tegen de in het eerste lid bedoelde beslissing opschortende werking heeft.

Dat conform par.1 de verwerende partij “zodra” verzoeker een VIB indiende naging of België de verantwoordelijke lidstaat was. Dat op dat ogenblik verwerende partij meende dat er geen significant risico bestond op onderduiken, nu verzoeker zonder aangehouden te worden toegelaten werd tot het grondgebied.

Dat conform par.4 de verwerende partij vervolgens § 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Dat de verwerende partij dan ook wel degelijk een termijn dient te bepalen.

Dat in casu er geen bepaling van enige termijn gebeurde, evenmin een vaststelling van de termijn op 0 dagen.

Dat er voor wat betreft de termijn evenmin enige motivering gegeven werd waarom deze of gene termijn toegekend werd.

Dat de bestreden beslissing dan ook wel degelijk een flagrante schending uitmaakt van art. 51/5 par 4. Dat verzoeker meent dat het vergeefs is dat de verwerende partij zou refereren naar de beslissing tot vasthouding, nu deze evenmin enige termijn voorziet.

Dat de beoordeling van het risico op onderduiken niet als rechtvaardiging voor het gebrek aan het bepalen van een termijn kan aangevoerd worden.

Dat vooreerst de controle van de vasthouding niet gebeurt door de RVV, doch wel door de Raadkamer, terwijl de RVV wel degelijk bevoegd is om na te gaan of er een motivering betreffende de termijn van een BGV is, dan wel of deze niet manifest onredelijk is.

Dat aldus de verwerende partij zich bovendien zou onttrekken aan rechtelijke controle.

Dat dit een schending zou uitmaken van het recht op toegang tot de rechter gewaarborgd in artikels 6 en 13 EVRM en tot het recht op een eerlijk proces.

Dat anders en voor zover het risico op onderduiken door verwerende partij zou aangevoerd kunnen worden als reden waarom geen termijn zou zijn toegekend (wat overigens nergens uit de beslissing 26QUATER blijkt), dat dan de RVV wel degelijk bevoegd is om te oordelen over dit risico op onderduiken.(wat de RVV ten andere eveneens apprecieert ingeval van verlengingsbeslissing 26 QUATER).

Dat in dat verband moet vastgesteld worden dat in casu zodra verzoeker een VIB deed zijn vingerafdrukken gecontroleerd werden.

Dat voor zover de RVV alsnog van oordeel zou zijn dat het risico op onderduiken per referentie aangehaald zou kunnen worden – quod non – dan nog dit niet voldoende is, nu niet de minste uitleg gegeven wordt waarom er overgegaan wordt tot een andere beoordeling dan deze die gedaan werd op het ogenblik dat verzoeker zijn VIB indiende (art. 51/5 par 1)

Dat de verwerende partij op dat ogenblik en conform artikel 51/5 par 1 impliciet maar zeker geoordeeld heeft dat er GEEN risico op onderduiken bestond, nu in dat geval de Minister had moeten overgaan tot aanhouding.

“Te dien einde, wanneer er op basis van een individuele beoordeling een significant risico op onderduiken van de persoon bestaat, en enkel voor zover de vasthouding evenredig is en er geen andere, minder dwingende maatregelen effectief kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling in een welbepaalde plaats vastgehouden worden voor de tijd die noodzakelijk is voor het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, zonder dat de duur van de vasthouding zes weken te boven mag gaan.”

Dat er thans geen enkele uitleg of motivering gegeven wordt waarom dezelfde elementen die op het ogenblik van het indienen van het VIB conform art.51/5 par 1 géén aanleiding gaven om te besluiten tot een risico op onderduiken, dit thans opeens wel zouden geworden zijn...

Dat het dan ook duidelijk is dat zelfs indien het “risico op onderduiken” als motief zou kunnen aangewend worden om geen termijn toe te kennen, dit vooreerst gemotiveerd had moeten worden.

Dat dit in casu niet gebeurde, minstens niet correct gebeurde.

Artikel 51/5, §4, tweede lid Vreemdelingenwet wordt hierom geschonden, evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partij merkt nog op dat de bestreden beslissing op dit punt minstens geen afdoende motivering bevat.

Nergens komt in de bestreden beslissing ter sprake waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekster geen termijn verkrijgt om zich bij de bevoegde overheid van Spanje aan te melden en waarom “de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht” dat verzoekende partij zou worden teruggeleid naar de grens.

Door dit niet uitdrukkelijk weer te geven in de bestreden beslissing, gaat de verwerende partij voorbij aan het feit dat zij gehouden is tot een uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en dit overeenkomstig de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en overeenkomstig artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op deze vaststelling, dient een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet inzake de formele motivering van bestuurshandelingen te worden vastgesteld samengelezen met artikel 51/5, §4 Vreemdelingenwet.

Ten overvloede, wijst de verzoekende partij er op dat het niet kon volstaan dat de bovenvermelde beoordeling alsnog zou zijn gemaakt door de verwerende partij voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing en dit zou blijken uit het administratief dossier.

Opdebeek en Coolsaet stellen aangaande “de rol van het administratief dossier” dat “sinds de inwerkingtreding van de Wet Motivering Bestuurshandelingen [...] het niet langer [volstaat] dat de

motieven terug te vinden zijn in het dossier; zij moeten in de beslissing zelf worden opgenomen.” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 140. Dezelfde rechtsleer stelt dat “bij de controle of de formele motivering afdoende is, [...] enkel [kan] rekening gehouden worden met de motieven vermeld in de beslissing (RvS 4 december 2003, nr. 126.056, Delsaut).”

Met uitzondering van een gebrek aan belangenschade of motivering door verwijzing – indien alle voorwaarden hiervoor zijn vervuld –, “[kan] in beginsel [...] geen rekening worden gehouden met motieven die niet in de beslissing zelf, maar in andere stukken worden verstrekt” (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *idem*, 131).

Uit rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de motieven kenbaar moeten zijn, hetzij vóór de beslissing wordt genomen (RvS 25 april 1994, nr. 47.012; RvS 27 februari 1995, nr. 51.775), hetzij ten laatste met de eindbeslissing (RvS 25 januari 2007, nr. 167.144; RvS 7 augustus 2008, nr. 185.636).

Een aanpak van het bestuur waarbij de mededeling van de motieven afhankelijk wordt gemaakt van het initiatief van de bestuurde is niet verenigbaar met de formele motiveringsplicht (RvS 14 juni 2010, nr. 205.127; in dezelfde zin: “deze wet [van 29 juli 1991] legt de betrokkene niet op zelf om de mededeling van het advies te vragen”, RvS 17 januari 1996, nr. 57.548). De mededeling van de motieven nadat het beroep reeds werd ingediend – bijvoorbeeld via een later procedurestuk zoals de nota of via het neerleggen van het administratief dossier waarin zich een evaluatieformulier en/of medisch advies bevindt –, kan de miskennis van de plicht tot formeel motiveren evenmin goedmaken. Dit ontnemt een verzoekster immers de mogelijkheid om zijn beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59) en brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865).

Precies omwille van die wapengelijkheid kan een eventuele inzage van het dossier, voorafgaand aan het beroep, om de naleving van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet na te gaan, evenmin garant staan voor een doeltreffende rechtsbescherming.

Luidens artikel 6, § 5 van de wet 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur, heeft het bestuur dat niet onmiddellijk op een vraag tot inzage kan ingaan of deze vraag afwijst, immers een termijn van dertig dagen na ontvangst ervan om de verzoeker in kennis te stellen van de redenen van het uitstel of de afwijzing en wordt de aanvraag bij ontstentenis van een kennisgeving binnen de voorgeschreven termijn, geacht te zijn afgewezen.

Deze termijn van dertig dagen - overigens beperkt tot maximaal 10 dagen bij een beroep tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid - is gelijk aan de beroepstermijn die de wetgever in artikel 39/57 van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld voor het indienen van een beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Eén en ander maakt het mogelijk dat de beroepstermijn van een verzoeker de facto wordt ingekort door het talmen van het bestuur bij het verlenen van inzage of wordt uitgehouden doordat de termijn uit het voormelde artikel 6, § 5 van de wet van 11 april 1994 zonder gevolg verstrijkt (zie ook GwH 12 juli 2012, nr. 88/2012, B.36.4 waarin het Hof stelt dat de bij de voormelde wet van 11 april 1994 ingevoerde procedures en termijnen onverenigbaar zijn met de termijn voor het indienen van het verzoekschrift tot nietigverklaring bij de Raad).

Recent stelde de Raad van State nog in zijn cassatiearrest nr. 247.821 van 17 juni 2020 dat het voordeel van de rechten van verdediging niet is onderworpen aan de vereiste dat de verzoeker toegang tot het administratief dossier vraagt voor het indienen van zijn beroep. Een uitzondering op de voormelde formele motiveringsplicht kan worden gemaakt wanneer de betrokken vreemdeling kennis krijgt van het stuk met daarin de beoordeling van de elementen waarmee krachtens artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet rekening moet worden gehouden, ten laatste op het ogenblik waarop hij in kennis wordt gesteld van het bevel om het grondgebied te verlaten en zijn beroepstermijn tegen dat bevel begint te lopen.

Dat nog recenter de noodzaak dat met name voor wat een BGV betreft van motivering in de bestreden beslissing gevolgd wordt door de Raad van State, die sinds haar arrest van 9 juni 2022 duidelijk een bevestigend standpunt ingenomen heeft betreffende de noodzaak van een motivering van een BGV in de bestreden beslissing zelf.

In dat geval weet de betrokkene immers dat verweerder, alvorens over te gaan tot het nemen van een terugkeerbesluit, rekening heeft gehouden met de bedoelde elementen én kent hij ook de motieven die tot het oordeel van de gemachtigde hebben geleid, zodat hij zich er in rechte tegen kan verweren en een doeltreffende rechtsbescherming dus is gegarandeerd.

Overwegende dat in dat verband opgemerkt moet worden dat eveneens het hoorrecht van verzoekende partij geschonden werd.

Dat verwerende partij dan ook niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legde en verzoekers hoorrecht schond.

Dat verwerende partij aan verzoekende partij immers niet de minste uitleg gaf over de gevolgen die zijn antwoorden zouden kunnen hebben.

Dat daarnaast verzoekende partij niet ondervraagd werd betreffende de aard van zijn gezondheidsproblemen, noch over de noodzaak van medische opvolging.

Dat bovendien opgemerkt moet worden dat verzoeker geen valse of misleidende informatie gaf.

Dat hij zijn familiale situatie aanvoerde, zijn medische situatie alsook het feit dat hij bij zijn weten geen VIB indiende in Spanje.

Dat verzoeker niet verstopte dat zijn vingerafdrukken genomen werden.

Dat het louter afnemen van vingerafdrukken, en de juridische consequentie dat daaruit voortvloeit dat verzoeker als hebbende een VIB ingediend te hebben, vanzelfsprekend hemelsbreed verschilt van het feit dat verzoeker werkelijk en bewust een VIB indiende, waarbij hij zijn vluchtmotieven kon uiteenzetten. Dat in dat verband opgemerkt moet worden dat indien het AIDAverslag inzake Spanje, laatste update mei 2023 – situatie 2022 – stelt dat de verzoekers ingelicht worden over het indienen van een asielpprocedure, daarbij wordt gesteld dat dit gebeurt door middel van een brochure, die uitgegeven wordt in talen die verzoeker niet begrijpt.

The Asylum Regulation, which gives practical application to the previous version of the Asylum Act, makes specific reference to the provision of information to asylum seekers on their rights.⁵⁰¹ It provides that the Spanish administration, in collaboration with UNHCR and other NGOs who work with refugees, will elaborate leaflets for the provision of relevant information to asylum seekers in several languages The Ministry of Interior has published a leaflet, available online and handed to all applicants at the moment they express the will to ask for international protection, so that they can contact any organisation that provides support and assistance.⁵⁰² The information is available in English, French, Spanish and Arabic. (p.89-90)

Dat opgemerkt moet worden dat verzoeker deze talen niet spreekt.

Dat zelfs in de veronderstelling dat de brochure aan verzoekende partij zou zijn overhandigd naar aanleiding van het eenvoudig afnemen van zijn vingerafdrukken, uit niets blijkt dat verzoeker begrepen kan hebben dat hij een VIB indiende, noch welke verdere procedures en rechten hij had.

Dat het dan ook onterecht is dat door de verwerende partij uitgegaan wordt van een toegang tot de asielpprocedure in Spanje.

Dat verwerende partij bovendien in de bestreden beslissing dient toe te geven dat de toegang tot de asielpprocedure problematisch kan zijn in Spanje.

Dat aan verzoeker geen verdere uitleg gevraagd wordt.

Dat uitgegaan wordt van het feit dat verzoeker wel degelijk een VIB indiende, zonder dat nagegaan wordt of dit ook effectief een toegang impliceerde tot de procedure.

Dat deze schending van het hoorrecht en van de zorgvuldigheidsplicht dan ook de annulatie van de bestreden beslissing rechtvaardigt, en in afwachting daarvan, de schorsing (bij UDN).

Verzoeker werd via de motieven van de bestreden beslissing derhalve niet in de mogelijkheid gesteld na te gaan of werd uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of die gegevens correct werden beoordeeld, en of op grond daarvan in redelijkheid kon worden gekomen tot het nemen van de bestreden beslissing, opdat hij met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een beroep te bestrijden.

Een afdoende motivering is niet voorhanden. Er werd evenmin voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.”

2.2.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen (RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) kent, nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in haar middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidscontrole van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door de verwerende partij in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoeker geschonden geachte artikel 51/5 van de vreemdelingenwet en artikel 18.1, b), van de Verordening 604/2013/EU als zijn juridische grondslagen.

Artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, dat de omzetting vormt van Verordening 604/2013/EU bepaalt het volgende:

“§ 1. Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk een eerste of een volgend verzoek om internationale bescherming bij één van de door de Koning ter uitvoering van artikel 50, § 3, tweede lid, aangewezen overheden heeft ingediend, gaat de minister of zijn gemachtigde, met toepassing van de Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek.

(...)

§ 4. Wanneer de verzoeker om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde het voor het waarborgen van de effectieve overdracht nodig acht, kan hij de vreemdeling zonder verwijl naar de grens doen terugleiden.

(...).”

Artikel 18.1, b), van de Verordening 604/2013/EU luidt op zijn beurt als volgt:

“Verplichtingen van de verantwoordelijke lidstaat

1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht:

(...)

b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;

(...).”

Verzoeker betwist in het middel in het middel niet de determinerende vaststelling dat uit het onderzoek in de Eurodac- databank is gebleken dat zijn vingerafdrukken op 27 september 2023 in Spanje werden geregistreerd in het kader van een verzoek om internationale bescherming (categorie 1).

2.2.3. De Raad merkt op dat artikel 51/5, § 4, van de vreemdelingenwet de verwerende partij twee mogelijkheden biedt wanneer zij vaststelt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een vreemdeling in het Rijk werd ingediend en dat deze vreemdeling derhalve dient te worden overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat. Zij kan ervoor opteren de betrokken vreemdeling de mogelijkheid te bieden om, binnen een bepaalde termijn, vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat en zij kan ervoor kiezen om geen dergelijke termijn toe te staan en de betrokken vreemdeling zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat. In voorliggende zaak heeft de verwerende partij ervoor geopteerd om de verzoekende partij geen termijn toe te staan om vrijwillig gevolg te geven aan de bestreden beslissing en besloten om deze beslissing gedwongen uit te voeren. Door dit te doen schendt de verwerende partij op het eerste zicht artikel 51/5, § 4, van de vreemdelingenwet niet.

2.2.4. Waar de verzoekende partij stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten om uiteen te zetten waarom zij er niet voor koos om haar een termijn toe te staan om vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat, dient te worden geduïd dat de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2, van de vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de verwerende partij er slechts toe verplicht uiteen te zetten op welke juridische en feitelijke gronden zij een administratieve beslissing neemt. De verwerende partij heeft deze verplichting gerespecteerd. Zij heeft uiteengezet op grond van welke vaststellingen zij oordeelde dat Spanje verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de verzoekende partij. Zij heeft de toepasselijke reglementaire bepalingen weergegeven en zij heeft uiteengezet waarom zij meent dat er geen beletsel is om de verzoekende partij over te dragen aan de Spaanse autoriteiten. Zij heeft hierbij rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de verzoekende partij en inlichtingen omtrent de toestand in Spanje. Uit voormelde bepalingen kan daarnaast niet zonder meer worden afgeleid dat verwerende partij ook moet uiteenzetten waarom zij gebruik wenst te maken van een bepaalde uitvoeringsmodaliteit. Daarenboven moet worden opgemerkt dat de formele motiveringsplicht er hoe dan ook niet toe leidt dat de motieven van de motieven, de motieven die reeds voortvloeien uit de toepasselijke reglementering of de motieven die evident zijn dienen te worden vermeld (I. OPDEBEEK en A. COOLSAET, *Formele motivering van bestuurshandelingen in Administratieve Rechtsbibliotheek*, Brugge, die Keure, 1999, 167-168).

Indien een vreemdeling tijdens zijn gehoor (cf. vraag 39 tijdens gehoor op 11 december 2023) te kennen geeft dat hij niet wenst terug te keren naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming, dan is het een evidentie dat de verwerende partij geen gebruik maakt van de mogelijkheid om de verzoekende partij de kans te geven vrijwillig terug te keren naar de verantwoordelijke lidstaat. De verzoeker heeft immers in zijn gehoor te kennen gegeven dat hij zich verzet tegen de overdracht naar Spanje omdat de dag van zijn arrestatie vertelde over zijn ziekte en geen medische zorg heeft gekregen, alsook dat zijn zus in België verblijft. Gelet op het door hem geuite verzet tegen een overdracht, dat overigens wel degelijk wordt vermeld in de bestreden beslissing, kan de verzoeker op het eerste zicht niet dienstig laten uitschijnen dat hij de redenen niet kent waarom hem geen termijn werd toegekend om vrijwillig terug te keren naar Spanje.

Door louter te stellen dat het feit dat hij *“zich heeft verzet tegen een overdracht naar Spanje, onder meer omdat hij gedwongen werd om er zijn vingerafdrukken te laten nemen en omwille van de slechte behandeling die hij daar onderging”* geen reden kan zijn om hem de gelegenheid te ontnemen om kennis te nemen van de beslissing van de verwerende partij en vervolgens, binnen de toegekende termijn, zich te begeven naar de aangeduide lidstaat, verduidelijkt hij op het eerste zicht geenszins waarom zijn verzet tegen een overdracht naar Spanje geen reden zou kunnen zijn om op grond van artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet ervoor te opteren geen termijn om vrijwillig terug te keren naar de

verantwoordelijke lidstaat toe te staan en de verzoekende partij zelf over te brengen naar de verantwoordelijke lidstaat.

De Raad kan voorts ook niet voorbijgaan aan het feit dat, samen met de bestreden beslissing, aan de verzoekende partij een beslissing tot vasthouden in een welbepaalde plaats werd betekend en dat de verwerende partij in deze beslissing, met verwijzing naar artikel 51/5, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet, gedetailleerd heeft uiteengezet waarom hij het nodig acht om de verzoekende partij zelf zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden om de effectieve overdracht te waarborgen. De verzoeker kan dan ook geenszins voorhouden dat de verwerende partij de motieven die aanleiding gaven tot het besluit om hem geen termijn toe te staan om vrijwillig naar Spanje terug te keren niet kenbaar maakte of dat hij slechts kennis kon nemen van deze motieven na inzage van het administratief dossier. Aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht is voldaan. De verzoeker kent de motieven die aan de basis liggen van de bestreden beslissing en is bij machte om haar rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62, § 2 van de vreemdelingenwet of van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

2.2.5. Verzoeker meent ook dat het hoorrecht geschonden werd, en betoogt dat hij niet ondervraagd werd over de aard van zijn gezondheidsproblemen noch over de noodzaak van medische opvolging. Hij wijst er ook op dat hij wees op zijn familiale situatie en dat hij niet op de hoogte was van het feit dat het nemen van zijn vingerafdrukken in Spanje werd beschouwd als het indienen van een verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partij wel degelijk werd gehoord voor het nemen van de bestreden beslissing, en dit op 11 december 2023.

Eveneens blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat rekening werd gehouden met en gemotiveerd over zijn verklaringen en zijn actuele situatie en individuele omstandigheden. Waar hij stelt dat niet de minste verificatie werd gedaan naar zijn situatie, met name op medisch vlak en dat evenmin enige vraag werd gesteld naar zijn familiale en privé-situatie, kan hij niet gevolgd worden.

Immers blijkt uit het gehoor van 11 december 2023, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat de verzoeker gevraagd werd naar zijn familieleden en hun verblijfplaatsen, alsook *“Hoe is uw gezondheidstoestand? Wordt u opgevolgd door een arts in België? Hebt u medische documenten bij zich? Hebt u nood aan medicijnen?”* waarop hij antwoordde *“Ik heb zenuwproblemen aan mijn rechtzijde van mijn gezicht. Ik kan mijn gezicht niet bewegen aan die zijde. Ik heb geen andere medische problemen.”*. Eveneens blijkt dat de verwerende partij hiermee rekening heeft gehouden in de bestreden beslissing en hieromtrent heeft gemotiveerd en dit als volgt:

“De betrokkene maakte tijdens het verhoor dd. 11.12.2023 melding van een gezondheidsprobleem. Hij voegde toe dat hij in Spanje gewag maakte van zijn gezondheidsprobleem maar niet werd geholpen en geen medische zorgen kreeg. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de betrokkene maar kort in Spanje verbleef en het enkele feit dat hij gedurende die korte tijdspanne geen zorgen kreeg niet impliceert dat ten overstaan van Spanje niet kan worden uitgegaan van het wederzijds vertrouwensbeginsel.

De betrokkene voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EUHandvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers”, pagina 118). Personen die hun verzoek zagen afgewezen blijven recht hebben op gezondheidszorg. In september 2018 keurde de regering een decreet goed dat de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert, ook voor personen zonder verblijfsrecht (“In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well”, pagina 119).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.”

In zoverre de verzoeker betoogt dat het hoorrecht in het raam van het zorgvuldigheidsplicht geschonden is doordat niet werd doorgevraagd over de aard van zijn gezondheidsproblemen, of de noodzaak aan medische opvolging, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Uit de toelichting van de verzoekende partij blijkt niet dat zij dergelijke concrete informatie verschaft. Uit niets blijkt dat de aandoening van verzoeker van die aard is dat hij niet zou kunnen reizen, of dat de medische zorgen een dringende aard hebben. Verzoeker heeft in Spanje het opvangcentrum uit eigen beweging na twee dagen verlaten en uit niets blijkt dat hij sindsdien getracht heeft medische hulp in te roepen. Verzoeker laat ook na de mate van ernst van zijn problematiek nader te duiden. had kunnen verschaffen. Ook met betrekking tot de aanwezigheid van zijn zus in België voert verzoeker geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat er sprake is van een afhankelijkheidsrelatie die de normale affectiebanden tussen volwassen familieleden overschrijdt. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat een bijkomend gehoor elementen aan het licht had kunnen brengen die een invloed konden hebben op de bestreden beslissing. Een schending van de hoorplicht in het kader van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt op het eerste zicht niet aangetoond. Evenmin blijkt *prima facie* een schending van de motiveringsplicht.

Waar verzoeker aanvoert dat verzoekers om internationale bescherming in Spanje slechts in het bezit worden gesteld van een informatiebrochure in het Frans, Engels, Spaans en Arabisch, merkt de Raad op dat verzoeker selectief leest uit het AIDA-rapport. Uit de volgende paragrafen van het door verzoeker aangehaalde AIDA-rapport blijkt duidelijk dat, naast deze brochure, aan asielzoekers mondeling informatie wordt verschaft, in het bijzonder met betrekking tot rechtsbijstand en de bijstand door een tolk (p. 90). Er blijkt niet dat er wat de bijstand van tolken betreft, sprake zou zijn van structurele tekortkomingen.

2.2.6. Gelet op wat voorafgaat, maakt de verzoekende partij met haar betoog een schending van de door haar in haar eerste middel geschonden geachte bepalingen en beginselen op het eerste zicht niet aannemelijk.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.1. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“TWEEDE MIDDEL:

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 23.4 VERORDENING 603/2013 VAN HET EUROPEES PARLEMENT EN VAN DE RAAD VAN 26 JUNI 2013**

- **SCHENDING VAN HET ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL**

- *Schending van artikel 18 van de Verordening EU nr.604/2013.*

- *Schending van artikel 9 en 14 van de Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de raad van 26/6/2013*

- *Schending van art.1 en 2 van de Vluchtelingenconventie, schending van het beginsel van non-refoulement*

- *schending van ar.3 en 8 EVRM, schending van de artikelen 4 en 7 van het Charter van de fundamentele rechten van de Europese Unie (HANDVAST GRONDRECHTEN EU) , van artikel 33 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 mbt de vluchtelingen, van artikelen 3 en 17 van het DublinIII reglementering, van artikel 21 van de Directive 2011/95/UE van het Europees Parlement van 13 december 2011 betreffende de normen mbt de voorwaarden die onderdanen van derde lidstaten of apatriden dienen te vervullen om aanspraak te kunnen maken op internationale bescherming, mbt een eenvormig statuut van vluchtelingen of personen die kunnen genieten van de subsidiaire bescherming en mbt de inhoud van deze bescherming*

- *schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 mbt de motivering van administratieve rechtshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15/12/21980,*

- schending van het algemeen rechtsbeginsel van zorgvuldig bestuur, van het principe date en beslissing dient te rusten op legitieme en wettelijk toelaatbare motieven.
- Schending van het principe van de juiste motivering, in feite en rechte, manifeste appreciatiefout
- Schending van het recht gehoord te worden
- Schending van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet
- Schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet
- Schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsverplichting.

De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Spanje. Zij diende in Spanje haar vingerafdrukken te geven onder dwang.

De verzoekende partij heeft aangegeven dat zij deze vrije wil niet heeft geuit. De verzoekende partij maakte duidelijk tijdens haar verhoor bij de verwerende partij dat zij nooit de intentie had tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Spanje. Hij werd gedwongen om zijn vingerafdrukken te laten nemen.

De verzoekende partij heeft derhalve aangegeven dat er sprake is van dwang, waardoor de veronderstelde wil tot het indienen van een verzoek tot internationale bescherming is aangetast door een wilsgebrek.

Een wilsgebrek doet zich voor als de werkelijke wil aangetast wordt door een verkeerde voorstelling van zaken of onder druk van een externe factor, zoals dit in casu het geval was. Door het bestaan van een wilsgebrek, kan er geen sprake zijn van een werkelijk verzoek tot internationale bescherming. Dat dit niet onderzocht werd door verwerende partij.

Conform artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 is de lidstaat van oorsprong verantwoordelijk voor de juistheid en rechtmatigheid van de ingebrachte gegevens in de Eurodac-databank.

De gemachtigde kan derhalve verwijzen naar de Spaanse autoriteiten die verantwoordelijk zijn voor de inbreng van de gegevens in de Eurodac-databank, maar dit ontslaat de gemachtigde er niet van om, indien men beschikt over aanwijzingen dat de in het centraal systeem opgeslagen gegevens feitelijk onjuist zijn (zoals het gegeven dat er sprake is van dwang bij de betrokkene bij de registratie van een verzoek tot internationale bescherming), de lidstaat van oorsprong hiervan zo spoedig mogelijk in kennis te stellen. De lidstaat van oorsprong heeft immers de bevoegd om de gegevens die aan het centraal systeem werden toegezonden, te wijzigen door rechtzetting, aanvulling of verwijdering.

In casu heeft de gemachtigde, ondanks het bestaan van deze aanwijzingen (zoals hierboven vermeld), de lidstaat van oorsprong hiervan niet in kennis gesteld. Meer nog, deze mogelijkheid werd zelfs niet onderzocht door de gemachtigde.

Dat dit getuigt van onzorgvuldige feitenvinding.

De gemachtigde hanteert het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek daarentegen als een onwrikbaar gegeven, in strijd met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013. Minstens wordt door de gemachtigde dan ook niet onderzocht, ondanks het zorgvuldigheidsbeginsel, of er toepassing moest worden gemaakt van deze bepaling om de juistheid van de verzamelde gegevens in de Eurodac-databank na te gaan. De Eurodac-databank geeft immers op geen enkele manier een inzicht in de manier waarop de gegevens werden ingegeven door de Spaanse autoriteiten (en dus onder welke omstandigheden verzoekende partij een verzoek tot internationale bescherming zou hebben ingediend). De gemachtigde schendt hierdoor het zorgvuldigheidsbeginsel, in samenhang gelezen met artikel 23.4 van de Verordening 603/2013.

Verzoeker wil ook aanvoeren dat de gemachtigde niet kan volstaan met de loutere verwijzing naar het resultaat van het vingerafdrukkenonderzoek, gelet op artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 en de aanwijzingen die voorhanden waren om in casu toepassing te maken van dit artikel. Minstens diende de gemachtigde te onderzoeken of de voorliggende aanwijzingen de toepassing van artikel 23.4 van de Verordening 603/2013 zouden verantwoorden.

In dat verband is het vanzelfsprekend niet zo dat omdat de lidstaten verplicht zouden zijn om vingerafdrukken te nemen, dat daaruit een verzoek tot internationale bescherming kan afgeleid worden. Dat integendeel, de vingerafdrukken genomen worden op basis van de verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/6/2013, die de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (art.9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van 14 jaar of ouder, die komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden. (art.14).

Dat volgens de verordening het nemen van vingerafdrukken en derhalve het terugvinden van vingerafdrukken in de database, om twee redenen kan gebeuren, hetzij omdat de betrokkene een verzoek strekkende tot internationale bescherming indiende (art.9) hetzij omdat de betrokkene de landsgrens illegaal overschrijdt en niet teruggezonden wordt. (art.14).

Dat derhalve het onzorgvuldig is dat de verwerende partij uit het terugvinden van de vingerafdrukken in de database afleidt dat verzoekster een verzoek tot internationale bescherming heeft ingediend in Spanje.

Dat het dan ook totaal onzorgvuldig is, minstens onvoldoende gemotiveerd is, om uit het loutere bestaan van vingerafdrukken een bewijs af te leiden van een verzoek tot internationale bescherming.

Dat ook de vermelding "1" in de Eurodac basis niet voldoende is.

Dat immers gelet op de betwisting door verzoeker, de verwerende partij, die de verplichting heeft een individueel onderzoek te doen, als zorgvuldige overheid, het land dat de database invulde, diende te vragen naar de werkelijkheid, de omstandigheden en de inhoud van het VIB.

Dat er immers verwacht kan worden dat een VIB een minimale omschrijving biedt van de redenen van de vlucht van een verzoeker.

Dat verzoeker blijft betwisten dat hij in Spanje desbetreffend op geen enkel ogenblik ondervraagd werd. Dat verzoekende partij wil opmerken dat bij afwezigheid van een hangend verzoek tot internationale bescherming, zij ingeval van overdracht wel degelijk riskeert verder naar haar land van herkomst teruggedreven te worden.

Dat zij dan ook wel degelijk riskeert teruggedreven te worden op basis van dit onzorgvuldig onderzoek naar haar het land dat zij ontvluchtte en waartegen zij internationale bescherming verzoekt.

Dat verzoeker naar hoger in dit verzoekschrift verwijst naar zijn uiteenzetting betreffende de toegang tot de asielprocedure – AIDA-verslag, waaruit blijkt dat het feit dat zijn vingerafdrukken genomen werden en hij in de database een cijfer 1 achter zijn naam krijgt geenszins impliceert dat verzoeker een werkelijke toegang kreeg tot de procedure.

Dat integendeel verzoekers die niet één van de hoofdtalen spreken zich zelfs niet realiseren dat zij een VIB indienden.

Dat dit opnieuw het geval riskeert te zijn ingeval van overdracht naar Spanje.

Dat ook dit blijkt uit het AIDA-verslag update mei 2023 waar ook verwerende partij naar verwijst maar waarvan zij een selectieve lezing doet. Dat integendeel uit het AIDA-verslag blijkt dat voor de uitleg die naar aanleiding van een Dublinprocedure gegeven wordt, betrokkenen het opnieuw dienen te stellen met een brochure, die nog slechts in 3 talen uitgegeven wordt :

2.1.1. Application of the Dublin criteria

Given the limited use of the Dublin Regulation by the OAR, there is not sufficient practice to draw upon for an analysis of the way in which criteria are applied.

The OAR has edited two leaflets in three languages (Spanish, English and French). One leaflet provides information about the Dublin Regulation for applicants for international protection pursuant to article 4 of Regulation (EU) No 604/2013.³⁵³ The other leaflet contains information for applicants for international protection found in a Dublin procedure, pursuant to article 4 of Regulation (EU) No 604/2013.³⁵⁴ The OAR's edited leaflet providing information to asylum seekers on the Dublin Regulation states that having family members living in a country is one of the factors that will be taken into account for establishing the Member State responsible for the processing of the asylum application. In general, family unity criteria are

applied in practice. For unmarried couples, it is even sufficient to provide – in the absence of a legal document – an official declaration of the partners demonstrating their relationship.

Dat verder wat betreft de toegang tot rechtsbijstand het AIDA-verslag stelt :

Shortcomings in access to legal aid have been registered in the last years for persons arriving by sea. (...)

Dat het vergeefs is dat de verwerende partij zou argumenteren dat verzoeker niet overzees zou arriveren, nu het AIDA-rapport ook stelt :

To guarantee asylum seekers' rights, some Bar Associations from the southern cities of Andalucía have created ad hoc teams of lawyers. Nonetheless, assistance has been undermined by obstacles such as the lack of information on asylum to newly arrived persons and the lack of possibility to access a lawyer (see Access to the Territory). The CATE and CAED facilities established for newly arrived persons in 2018 have not resulted in improvements in this regard, although in the CAED operated by CEAR asylum seekers are reported to receive legal assistance.

(...)

The Supreme Court has highlighted the obligation of the State to provide effective access to legal assistance during the procedure, without which the individual is in a state of “real and effective helplessness, which is aggravated in the case of foreigners who are not familiar with the language and Spanish law, and which may have annulling effect on administrative acts”. Beyond merely informing applicants of the possibility to receive legal aid, the authorities are required to indicate in the case file whether the asylum seeker has accepted or rejected legal aid in the procedure.

Dat de situatie van toegang tot de asielpprocedure in Spanje bijzonder problematisch is voor Dublin-terugkeerders, wat verzoeker riskeert te worden, indien de bestreden beslissing niet geschorst en vervolgens vernietigd wordt.

Dat het AIDA-verslag in dat verband stelt :

2.7. The situation of Dublin returnees

The number of incoming procedures to Spain is far higher than the number of outgoing procedures. In 2022, Spain received 11,873 requests, mainly from France (5,014) Germany (3,362) and Belgium (925). The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Inclusion, Social Security and Migration, responsible for reception.³⁶⁵ Nevertheless, civil society organisations have witnessed particular difficulties with regard to victims of trafficking returning to Spain under the Dublin system, mainly from France. These are due to different factors, i.e. the fact that victims of trafficking are not effectively identified as such, the lack of an effective mechanism to register and identify trafficked persons before return, as well as to identify victims among Dublin returnees once they arrive in Spain. The lack of coordination among the Spanish competent authorities (Dublin Unit, OAR, Ministry of Inclusion, Social Security and Migration in charge of reception) is another factor.

In recent years, including in 2019 and 2020, there have been reports of Dublin returnees not being able to access reception conditions due to a lack of places in asylum reception facilities (see Reception Conditions: Criteria and Restrictions). This has resulted in a homelessness and destitution in certain cases. In a series of rulings, the Superior Court (Tribunal Superior de Justicia, TSJ) of Madrid condemned the Spanish Government for denying reception to asylum seekers returned to Spain within the Dublin procedure.³⁶⁶ For this purpose, the Ministry of Labour, Migration and Social Security issued an instruction establishing that asylum seekers shall not be excluded from the reception system if they left voluntarily Spain to reach another EU country.³⁶⁷

In practice, Dublin returnees face the same obstacles in accessing the procedure and reception conditions as any other asylum applicant.

The organisation “Neighbours Coordinator” (Coordinadora de Barrios) has been supporting Dublin returnees in Spain since 2015. During the summer of 2020, they supported and documented at least 15 cases of Dublin returnees in Madrid that were not able to access reception as a result of a lack of available places, thus resulting in homelessness.³⁶⁸ The NGO also reported that the situation worsened during the first months of the COVID-19 pandemic, when the capacity of shelters was reduced in order to comply with physical distancing and quarantine measures.

This issue persisted in Spain throughout 2022 as the Spanish Ombudsman confirmed in its 2022 annual report, by expressing concerns on many asylum seekers living on the streets or in precarious situations,

as a consequence of the delays in the appointments for the formalisation. Especially worrying, according to the Ombudsman, was the situation in Madrid.³⁶⁹

While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in re-accessing the asylum procedure given the persistent general deficiencies of the asylum system described throughout this report. The OAR prioritises their registration appointment for lodging an asylum application. If their previous asylum claim has been discontinued, they have to apply again for asylum. However, that claim is not considered a subsequent application. (p.64 en 65)

Dat verzoekende partij aldaar dus niet alleen riskeert blootgesteld te worden aan een onmenselijke behandeling, strijdig met artikel 3 EVRM, bij gebreke aan opvangmogelijkheden, maar bovendien ook nog eens geen toegang zal krijgen tot de asielprocedure !

Dat bovendien zelfs indien hij toegang zal krijgen tot de procedure volgens het AIDA-verslag het dan ook procedure aan de grens zal zijn, waarbij termijnen van 4 dagen voor een beslissing voorzien zijn en nogmaals 4 dagen voor een beroep...

The border procedure is applied to all asylum seekers who ask for international protection at airports, maritime ports and land borders, as well as CIE.

(...)

The border procedure foreseen under Spanish Asylum Act is characterised by its strict time limits, which cannot exceed 4 days for a first instance decision and another 4 days for appeals. Similarly to all asylum requests, the only authority in charge of the admissibility decision is the Ministry of Interior. The decision on admissibility must be notified within 4 days from the lodging of the application,³⁸³ and the applicant has 2 days to ask for a re-examination of the application in case the latter was denied or not admitted. Once again, the answer to the re-examination will have to be notified within another 2 days. Article 22 of the Asylum Act states that the applicant must remain in the ad hoc dedicated facilities during the admissibility assessment of his or her asylum claim at the border. (p.69)

Dat dit ertoe leidt dat in de praktijk de kwaliteit van deze procedure bedroevend is een aanleiding geeft tot weigeringen!

Quality of the procedure

Applications at borders and in CIE are, in general, likely to be refused or dismissed as inadmissible compared to applications made on the territory, thus increasing the vulnerability of applicants concerned. This fact was highlighted in the past by several organisations in Spain,³⁸⁸ who denounce the low number of admissions in border procedure compared to the regular procedure, and has also been supported by the jurisprudence of the Supreme Court.³⁸⁹ Since 2020, the Office for Asylum and Refuge (OAR) did not provide statistical information on the outcome of the border procedure (for information on the years 2015 to 2019, see AIDA Country Report on Spain – 2020 Update) (AIDAverslag p.69)

Overwegende dat in casu met betrekking tot Spanje uit algemene informatie blijkt dat het land er niet voor terugschrok om toegang tot de procedure te ontfangen.

Dat meer bepaald in verband met Dublinterugkeerders de situatie van toegang tot de procedure dan ook meer dan problematisch is.

Dat de verwerende partij er volkomen ten onrechte van uit gaat dat de Spaanse autoriteiten het zagezegde VIB van verzoeker zullen hervatten.

Dat immers volgens art.18 (2) van het terugnameakkoord de “Spaanse autoriteiten na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn verzoek kunnen hervatten.”

Dat er een hemelsbreed verschil is tussen “KUNNEN “ en “ZULLEN”.

Dat de bestreden beslissing niet de minste verduidelijking noch rechtvaardiging noch staving heeft van het feit dat na vastgesteld te hebben dat de Spaanse autoriteiten het VIB kunnen hervatten, zij dit ook effectief zullen hervatten en al evenmin op basis waarvan besloten kan worden dat “De Spaanse instanties zullen dit VIB onderzoeken en afronden en de betrokkenen niet verwijderen naar zijn land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit VIB.”

Dat dit besluit niet individueel en concreet nagekeken werd, dat integendeel verwerende partij uitgaat van het feit dat “aangenomen” mag worden dan Spanje de Conventie van Genève zal respecteren, evenals het non-refoulementsbeginzel en andere internationale verdragen zal respecteren, terwijl uit internationale onderzoeken en met name het AIDA-rapport blijkt dat er nog zeer veel problemen zijn in Spanje.

Dat immers zeker voor wat betreft de procedures aan de grens – en met name mbt Madrid airport (er is geen informatie mbt Barcelona) het AIDA rapport het volgende stelt :

As regards the provision of legal assistance at Madrid Barajas Airport, the main concerns relate to private lawyers, i.e. the lack of specialisation in asylum-related issues and paid services; since asylumseekers have the right to free legal aid provided by NGOs or Bar Associations. CEAR has a team of lawyers assisting asylum seekers at the Madrid Barajas Airport.

Difficulties in the provision of effective legal assistance are also caused by the tight deadlines foreseen in the procedure at borders and in CIE, and on the other hand the fast execution of removals and forced return once admission to the procedure is refused – p.72.

Dat er dan ook een werkelijk risico is op refoulement zonder dat de procedure met alle nodige waarborgen vervolgd wordt.

Dat er een werkelijk risico is op refoulement!

Dat al deze elementen aantonen dat ingeval van terugkeer de systemische tekortkomingen in Spanje zowel op het vlak van toegang tot de asielprocedure, het verloop van de asielprocedure en de opvangsituatie nog steeds op een niveau is dat verzoeker wel degelijk een schending aannemelijk maakt van artikel 3 EVRM en dat de puur theoretische appreciatie van de verwerende partij absoluut niet beantwoordt aan een concrete en individuele beoordeling in hoofde van verzoeker.

Dat immers – zelfs indien verzoeker het geluk heeft de ontvankelijkheidsfase te overleven - uit geen enkel element blijkt dat verzoeker zich staande zou kunnen houden buiten de opvangcentra, die niet in staat zijn hem een opvang te verlenen overeenkomstig de menselijke waardigheid.

Dat het ook onterecht is dat de verwerende partij meent zich te kunnen beroepen op een vermoeden van respect van de asielprocedures voor wat betreft de ontvangst van de verzoekers strekkende tot internationale bescherming.

Dat ook de wijze waarop de asielprocedure gevoerd wordt volgens datzelfde Aida-verslag niet met de nodige garanties gevoerd wordt.

Dat het totaal onterecht is dat de verwerende partij op basis van een louter theoretische benadering van het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel (GEAS) ervan uitgaat dat Spanje net zoals België een land is waar de mensenrechten gerespecteerd worden, voorzien is van democratische instellingen die een rechtvaardig en eerlijk onderzoek van een asielaanvraag zouden garanderen.

Dat deze elementen wel degelijk aantonen dat ingeval van terugkeer naar Spanje, verzoeker riskeert geconfronteerd te worden met een schending van art.3 EVRM.

Dat verzoekende partij melding maakte van het feit dat hij slecht behandeld werd door de Spaanse autoriteiten.

Dat verzoeker bovendien nauwelijks de tijd heeft gehad zijn problemen tegenover Spanje uiteen te zetten.

Dat de verwerende partij verzoeker niet de gelegenheid gegeven heeft in detail te treden.

*Dat verzoeker dan ook meent dat zijn recht gehoord te worden op dit punt geschonden werd.
Dat de waarachtigheid van de problemen in Spanje uitvoering bevestigd wordt.*

Dat het dan ook duidelijk moge zijn, bevestigd door internationale verslagen, dat het loutere feit dat de vingerafdrukken van verzoeker opgenomen zijn in de databank geenszins als enig bewijs van het indienen van een verzoek tot internationale bescherming in Spanje kan beschouwd worden, en al helemaal niet van het feit dat er een gedegen onderzoek naar dit verzoek zal gevoerd worden.

Dat het gebrek aan zorgvuldig onderzoek van de algemene situatie in Spanje, dan ook aanleiding gaf aan een manifeste appreciatiefout.

Dat dit in casu des te ernstiger is nu verzoeker melding maakte van verschillende problemen die hij meemaakte in Spanje.

Dat verzoeker bij terugkeer eveneens in een toestand van verregaande onveiligheid en deprivatie riskeert terecht te komen.

Dat er dan ook aanleiding is de bestreden beslissing te vernietigen en in afwachting te schorsen, in voorkomend geval bij UDN.

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling (waaronder de gezondheidstoestand) wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt.

Artikel 3 van het EVRM luidt bovendien als volgt: “Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”

Artikel 3.2, tweede lid van de Dublin-III-Verordening bepaalt het volgende: “Indien het niet mogelijk is een verzoekster over te dragen aan de lidstaat die in de eerste plaats als verantwoordelijke lidstaat is aangewezen, omdat ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, blijft de lidstaat die met het bepalen van de verantwoordelijke lidstaat is belast de criteria van hoofdstuk III onderzoeken teneinde vast te stellen of een andere lidstaat als verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen”.

Een uitwijzing naar een bevoegde lidstaat onder de Dublin-III-Verordening en de verantwoordelijkheid van deze lidstaat wordt bijgevolg verhinderd indien ernstig moet worden gevreesd dat de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoeksters om internationale bescherming in die lidstaat systeemfouten bevatten die resulteren in onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij wijst erop dat zij bij een overdracht aan Spanje vernederende of ontorende behandelingen moet vrezen om redenen die haar individueel geval betreffen, dan wel dat er ernstige en bewezen motieven zijn om het bestaan van de systematische praktijk van schendingen aan te nemen en om aan te nemen dat verzoekster, als asielzoeker en Dublinterugkeerder, behoort tot een kwetsbare groep die wordt blootgesteld aan dergelijke systematische praktijk (cf. EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132).

Overwegende dat vastgesteld moet worden dat verwerende partij niet het minste onderzoek doet naar de realiteit van de asielprocedure en opvangvoorzieningen in Spanje. In de bestreden beslissing wordt enkel melding gemaakt van het feit dat het Europees Hof van Justitie wel degelijk vereist dat een individueel onderzoek gebeurt – pagine 3 van de bestreden beslissing.

Dat de bestreden beslissing textueel stelt “ Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon.”

Dat de verwerende partij onterecht zich beperkt tot de vaststelling dat Spanje partij is bij het Verdrag van Genève en dan ook vermoed kan worden dat het zich zal houden aan het EVRM en de daarmee samenhangende internationale verplichtingen en dat eveneens de Kwalificatie-, procedure- en opvangrichtlijnen omgezet werden in 2015.

Dat dit geen onderzoek is naar de algemene situatie.

Dat deze situatie nochtans wel degelijk dermate is dat schendingen van artikel 3 te vrezen zijn.

Dat de laatste versie van het AIDA-verslag één en andere bevestigt :

In his 2022 Annual Report, the Spanish Ombudsman continued to highlight the inadequacy of the asylum reception system to assure the necessary places to all asylum seekers, also due to the delays in the appointments to express the will to apply for asylum and to the duration of the asylum procedure, which greatly exceed the duration legally foreseen.⁵⁵⁶

Cases of asylum seekers living on the streets because of the saturation of the reception system and the delays in the formalization of the asylum applications have been reported in 2022 and at the beginning of 2023.⁵⁵⁷

In January 2023, the EU Commission started an infringement procedure against Spain for not having transposed completely and correctly the EU norms on reception conditions, giving to Spain a 2 months deadline to address the deficiencies of its system.⁵⁵⁸

In a report published in February 2022, the organisation CEAR highlights the challenges experienced by the Spanish asylum reception system and proposes a set of suggestions on how to improve it

Dat dit ook en meer in het bijzonder het geval blijkt te zijn voor de zogenaamde “Dublin-returnees” :

Asylum seekers returned to Spain under the Dublin Regulation continue to face difficulties in accessing reception since 2018. (p. 98-99)

Dat de plannen om plaatsen bij te creëren dode letter blijven :

In August 2022 the Government announced the plan to open a Migrant Temporary Stay Centre (CETI) in Algeciras, which has been opposed by the city’s major, political parties, residents, etc.⁵⁶³ According to the NGO Asociación Pro Derechos Humanos de Andalucía (APDHA), the main objection from the city’s major is just due to the preoccupation that it would increase the presence of migrants in the city; notably, he did not oppose the Government’s plan to build an additional CIE in the city.⁵⁶⁴ The organisation Algeciras Acoge instead highlighted that it would be more useful to invest in infrastructures necessary for all the population.⁵⁶⁵ In a letter sent to the Municipality, the Vice-Director General of Emergencies and Migration Centres of the Minister of Inclusion, Social Security and Migration explained that the assistance to asylum seekers is an obligation for the Government, and that one of the objectives of the Recovery, Transformation and Resilience Plan is the expansion of the national network for the reception of migrants and asylum seekers. To that purpose, the Vice-Director General of Emergencies and Migration Centres asked the Municipality of Algeciras to look for another space to build such centre.⁵⁶⁶ In January 2023, the Government announced the construction of a reception centre for asylum seekers in Vitoria (País Vasco), with a budget of 14.1 million Euros and a capacity of 350 places.⁵⁶⁷ The plan has encountered the opposition of the city major, as the decision appears to have been taken unilaterally by the central Government. By February 2023, however, an agreement was found (P.98)

Dat de situatie blijft voortduren :

As already mentioned, shortcomings in the reception system are chronic and have been registered by various sources in recent years. The same problems persisted in 2022. The 2022 Annual Report of the Spanish Ombudsman denounced that many asylum seekers are obliged to live on the streets or in precarious conditions due to the challenges of the reception system as well as of the asylum procedure.(p.105)

Dat verder uit het AIDA verslag blijkt dat indien in theorie de toegang tot medische verzorging voorhanden is in Spanje voor asielzoekers en dit op dezelfde wijze als voor de andere Spaanse onderdanen, in de praktijk dit niet het geval is.

Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers.⁶⁹³ Through this legal provision, they are entitled to the same level of health care as nationals and third-country nationals legally residing in Spain, including access to more specialised treatment for persons who have suffered torture, severe physical or psychological abuses or traumatising circumstances

Since the 2012 reform of access to the Public Health System, which limited the previously guaranteed universal access to health care, asylum seekers had been facing problems in receiving medical assistance, even though it is provided by law. In particular, some asylum seekers were denied medical assistance, because medical personnel was not acquainted with the “red card” (tarjeta roja) that applicants are provided with, or they did not know that asylum seekers were entitled to such right.

In September 2018, the Government approved a decree reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well.

During 2020, the Ministry of Health announced project of law establishing measures for the equality, the universality and the cohesion of the national health system, and launched a public consultation.⁶⁹⁶ The project of law was sent to the Parliament by the Council of Minister on June 2022.⁶⁹⁷ Although access to special treatment and the possibility to receive treatment from psychologists and psychiatrists is free and guaranteed, it should be highlighted that in Spain there are no specialised structures for victims of severe violations and abuses like the ones faced by asylum seekers escaping war, indiscriminate violence or torture. There are no specialised medical centres that exclusively and extensively treat these particular health problem.

(...)

In a report published in February 2021, Amnesty International underlines the increasing obstacles that undocumented migrants faced in accessing health services during the COVID-19 pandemic.⁷⁰⁶ Such barriers are essentially due to the legislation that does not foresee the universal access to the National Health System, the insufficiency of adequate measures implemented by the Autonomous Communities, and the language barrier in order to access medical assistance by phone.

In May 2021, six NGOs called on the Minister of Inclusion, Social Security and Migration to reform the Regulation of the Immigration Law in a way that guarantees adequate protection to all migrants, especially in light of the COVID-19 pandemic, as more than half million persons cannot exercise their right to health due to their impossibility to fulfil administrative requisites, given their lack of valid documents.⁷ (p.119-120)

Dat een schending van artikel 3 EVRM niet dermate verregaand is dat een “onomkeerbare” achteruitgang aangetoond dient te worden. Dat dit een manifeste appreciatiefout is van verwerende partij.

Dat ook op het vlak van discriminatie en racisme blijkt dat de appreciatie van de verwerende partij manifest onjuist is.

Dat zij immers motiveert dat :

Dat vreemdelingen in de brede zin van het woord in Spanje, net als in andere lidstaten, kunnen worden geconfronteerd met discriminatie, racisme of xenofobie leidt niet tot het besluit dat de betrokkene na overdracht per definitie een met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. (p.4 van de bestreden beslissing).

Terwijl het AIDA-verslag aangeeft dat deze discriminatie véél verder gaat zodanig zelfs dat er sprake is van een geïnstitutionaliseerd probleem !

In a press release published in occasion of the 2023 International Day for the Elimination of Racial Discrimination, Amnesty International highlighted the discriminatory practices occurring in the context of migration and especially in relation to border management, and denounced how such practices demonstrates the institutional racism existing in Spain.⁷⁵³ Several developments relating to discrimination and hate crime were reported throughout 2022 and at the beginning of 2023. (p.124)

Dat de Raad er attent op zal zijn dat deze discriminatie zich in het bijzonder ook manifesteert bij de grensbeambten, waar verzoeker specifiek mee geconfronteerd zal worden ingeval van overdracht.

Dat het gebrek aan algemeen onderzoek door de verwerende partij van de situatie ter plaatse dan ook ontegenzeggelijk aangetoond is, dat de gevolgen daarvan dramatisch riskeren te zijn voor verzoekende partij.

Dat deze vaststelling alleen al volstaat om over te gaan tot vernietiging van de bestreden beslissing en in afwachting tot schorsing bij UDN.

De verklaringen van verzoeker worden verder onvoldoende naar ernst ingeschat door de gemachtigde, temeer omdat de toegang tot de asielprocedure en de opvang actueel effectief niet voldoende gegarandeerd is.

De verzoekende partij is hiervan echter volledig afhankelijk, terwijl geen concreet onderzoek werd uitgevoerd of de vereiste garanties aanwezig zijn in het geval van de verzoekende partij.

Dat de verwerende partij in dat verband een manifeste appreciatiefout maakt.

Dat de verklaringen van verzoeker, zelfs indien zij niet gestaafd zouden worden door stukken en zelfs indien zij niet diep- of verregaand zouden zijn (waarbij rekening moet gehouden worden met de wijze waarop verzoeker gehoord werd), voldoende geïndividualiseerd zijn, nu ingevolge de internationale verslagen blijkt dat zij wel degelijk concreet en mogelijk zijn.

Dat uit het AIDA-verslag dat door verwerende partij zelf aangevoerd wordt blijkt dat er zich wel degelijk problematische situaties voordoen.

Dat de bestreden beslissing dan ook overduidelijk de aangevoerde bepalingen schendt, wat nietigverklaring, en in afwachting schorsing (bij UDN) rechtvaardigt.

2.3.2. Met betrekking tot de formele en materiele motiveringsplicht, het zorgvuldigheidplicht en het recht om gehoord te worden kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter verder niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Waar verzoeker aanvoert dat hij gedwongen werd om in Spanje zijn vingerafdrukken te geven en aldus nooit de intentie had er een verzoek om internationale bescherming in te dienen, merkt de Raad op dat de Dublin III-Verordening de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van veertien jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is dus niet vrijblijvend of een vrije keuze maar een verplichting. Het kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Spaanse autoriteiten. Verzoeker wordt dan ook niet bijgetreden waar hij voorhoudt dat er sprake zou zijn van een wilsgebrek.

De Raad merkt op dat uit het akkoord van de Spaanse autoriteiten op grond van artikel 18.1, b), van de Dublin III-Verordening in redelijkheid kan worden aangenomen dat er wel sprake is van een verzoek om internationale bescherming dat door verzoeker werd ingediend. Hoewel het niet onmogelijk is dat verzoeker de verplichting kreeg opgelegd om vingerafdrukken te laten nemen in Spanje, komt het weinig aannemelijk over dat hij daar nooit kenbaar zou hebben gemaakt dat hij een asielaanvraag wenste in te dienen. Aangezien de registratie van een vraag om internationale bescherming met zich meebrengt dat de Spaanse autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de toepassing van alle verordeningen en richtlijnen uit het Europees Gemeenschappelijk Asielstelsel in hoofde van verzoeker, kan niet worden aangenomen dat zij een asielaanvraag zouden registreren buiten de wil van verzoeker en zonder dat hij hiervan op de hoogte was. Verzoeker toont dan ook niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zich onterecht zou hebben gesteund op artikel 18.1, b), van de Dublin III-Verordening of op foutieve gronden tot de conclusie kwam dat Spanje de verantwoordelijke lidstaat was voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Indien er voor verzoeker geen reden bestond om in Spanje asiel aan te vragen, en dus geen nood aan internationale bescherming zou bestaan, kan evenmin worden ingezien waarom hij nadien een asielaanvraag zou hebben ingediend in België.

De Raad merkt ook op dat uit het gegeven dat de Spaanse autoriteiten op 13 december 2023 instemden met de terugname van verzoeker op grond van artikel 18.1, b), van de Dublin III-Verordening in alle redelijkheid kan worden afgeleid dat Spanje zich verantwoordelijk verklaart voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming en dat verzoeker toegang zal hebben tot deze procedure. Verzoeker verwijst naar passages uit het AIDA-rapport met betrekking tot Spanje, waaruit blijkt dat er soms sprake is van moeilijkheden en dat in de zomer van 2020 tenminste vijftien Dublin-terugkeerders geen toegang kregen tot opvangcentra wegens plaatsgebrek.

De Raad merkt echter op dat daaruit nog niet blijkt dat er sprake is van systematische tekortkomingen die er op zouden wijzen dat er interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer geldt. Het AIDA-rapport vermeldt in dit verband dat de registratie en toegang tot de procedure van Dublin-terugkeerders prioritair wordt behandeld (AIDA-rapport, p. 65) Uit het AIDA-rapport valt niet op te maken dat Dublin-terugkeerders in Spanje worden geconfronteerd worden met systematische tekortkomingen waaruit zou volgen dat een terugkeer de verzoeker zou blootstellen aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling.

De bestreden beslissing motiveert in dit verband:

“Het rapport wijdt enkele paragrafen aan de situatie van personen, die onder de bepalingen van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen. Er wordt gesteld dat Spanje geen garanties geeft aan de andere lidstaten, maar de bevoegde instantie – het OAR (“Oficina de Asilo y Refugio”)-voorafgaand aan een overdracht wel overlegt met de diensten van het Ministerie van Werk en Sociale Zekerheid, dat bevoegd is voor de opvang van verzoekers voor internationale bescherming (“The Dublin Unit does not provide guarantees to other Member States prior to incoming transfers, although upon arrival of an asylum seeker through a Dublin transfer, the OAR coordinates with the Ministry of Employment and Social Security, responsible for reception”, pagina 65). In het rapport lezen we verder dat aan Spanje overgedragen personen problemen kunnen ondervinden op het vlak van toegang tot de opvangvoorzieningen en tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming (“While Dublin returnees face important obstacles in accessing the reception system, they may also face obstacles in reaccessing the asylum procedure given the persistent general deficiencies of the asylum system described throughout this report”, pagina 65). Dit valt ons inziens moeilijk te rijmen met de melding dat de bevoegde diensten wat de registratie van de verzoeken betreft prioriteit geeft aan deze personen (“The OAR prioritises their registration appointment for the purpose of lodging an asylum application”, pagina 65).”

Daarnaast wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker twee dagen in een opvangcentrum verbleef, hetgeen aanwijst dat verzoeker wel degelijk toegang heeft verkregen tot de opvangfaciliteiten. Ook motiveert de bestreden beslissing dat de in het AIDA-rapport aangehaalde tekortkomingen betrekking hebben op “bepaalde gevallen” in de “voorbije jaren”, zodat niet kan worden uitgegaan van structurele tekortkomingen of dat verzoekers om internationale bescherming structureel opvang onthouden wordt. De bestreden beslissing motiveert verder dat in het AIDA-rapport geen slechte opvangomstandigheden werden gerapporteerd zo veel mogelijk opvang op ‘maat’ wordt voorzien waarbij rekening wordt gehouden met kwetsbaarheid. De bestreden beslissing besluit dat hoewel problemen kunnen bestaan wat betreft toegang tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang, er niet blijkt dat de procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers om internationale bescherming in Spanje dermate structurele tekortkomingen vertonen dat verzoekers die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen per definitie in een situatie belanden die kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Ook met betrekking tot situaties aan de grens die problematisch kunnen zijn, wordt gemotiveerd dat dit niet betekent dat de Spaanse procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de structuren betreffende opvang van en bijstand aan verzoekers om internationale bescherming worden gekenmerkt door systeemfouten in de zin van artikel 3(2) van Verordening 604/2013 en dat verzoekers, die in het kader van Verordening 604/2013 aan Spanje worden overgedragen, in een dergelijke context of meer algemeen in een met artikel 3 van het EVRM strijdige situatie dreigen terecht te komen.

Met betrekking tot de toegang tot medische zorg, motiveert de bestreden beslissing:

“De betrokkene maakte tijdens het verhoor dd. 11.12.2023 melding van een gezondheidsprobleem. Hij voegde toe dat hij in Spanje gewag maakte van zijn gezondheidsprobleem maar niet werd geholpen en geen medische zorgen kreeg. Hieromtrent wensen we te benadrukken dat de betrokkene maar kort in Spanje verbleef en het enkele feit dat hij gedurende die korte tijdsperiode geen zorgen kreeg niet impliceert dat ten overstaan van Spanje niet kan worden uitgegaan van het wederzijds vertrouwensbeginsel.

De betrokkene voert geen elementen aan die leiden tot het besluit dat in zijn geval sprake is van een ernstige mentale of lichamelijke aandoening en een daaruit volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport stelt dat de toegang van verzoekers tot gezondheidszorg in Spanje wettelijk wordt gegarandeerd en verzoekers in praktijk op adequate wijze toegang hebben tot gezondheidszorg (“Spanish law foresees full access to the public health care system for all asylum seekers”, pagina 118). Personen die hun verzoek zagen afgewezen blijven recht hebben op gezondheidszorg. In september 2018 keurde de regering een decreet goed dat de universele toegang tot het volksgezondheidssysteem garandeert, ook voor personen zonder verblijfsrecht (“In September 2018, the Government approved a decree

reinstating universal access to the Public Health System, thus covering irregular migrants as well”, pagina 119).

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk werd gemaakt dat de medische voorzieningen in Spanje niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Spanje niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. De uitwisseling van informatie conform artikel 32 is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op is gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen. Dat Spanje geen gevolg zou geven aan conform artikel 32 uitgewisselde informatie wordt niet aannemelijk gemaakt.”

Ook waar verzoeker nog verwijst naar de problematiek van discriminatie in Spanje, blijkt evenmin dat het hier gaat om elementen die er toe leiden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel niet langer zou gelden.

Het middel is niet ernstig.

2.3.3. Verzoeker voert een derde middel aan, dat hij uiteenzet als volgt:

“DERDE MIDDEL:

- SCHENDING VAN ARTIKEL 51/5, §4 VREEMDELINGENWET

- SCHENDING VAN ARTIKEL 71/3, §3 VREEMDELINGENBESLUIT

Een bevel om het grondgebied te verlaten omvat een ‘beslissing tot verwijdering’ in de zin van artikel 1, § 1, 6° van de Vreemdelingenwet, zijnde “de beslissing die de illegaliteit van het verblijf van een vreemdeling vaststelt en een terugkeerverplichting oplegt”. Deze laatste bepaling vormt een omzetting van artikelen 3 en 6, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.) (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 6-7, 33-34).

De bestreden beslissing legt aan verzoekster een bevel op om het grondgebied te verlaten: “Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” (stuk 1, pagina 5).

Hieruit blijkt dat verzoeker derhalve niet enkel verplicht wordt om het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen.

Artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet stelt echter als volgt: “Wanneer de verzoekster om internationale bescherming aan de verantwoordelijke lidstaat overgedragen dient te worden, weigert de minister of zijn gemachtigde hem de binnenkomst of het verblijf in het Rijk en gelast hem zich vóór een bepaalde datum bij de bevoegde overheden van deze staat aan te melden” (eigen accentuering).

De gemachtigde handelt vervolgens overeenkomstig artikel 71/3, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (het “Vreemdelingenbesluit”). Artikel 71/3, § 3 van het Vreemdelingenbesluit luidt als volgt: “Wanneer de asielzoeker overgedragen moet worden aan de verantwoordelijke Staat en hem het verblijf in het Rijk geweigerd werd, ontvangt hij een bevel om het grondgebied te verlaten en wordt hij in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs overeenkomstig het model van bijlage 10bis of bijlage 10ter. De beslissing tot weigering van verblijf wordt ter kennis gebracht door middel van een document overeenkomstig bijlage 26quater.” (eigen accentuering).

Beide bepalingen bieden derhalve enkel de (mogelijke) grondslag om de binnenkomst of het verblijf te weigeren en een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen voor het Rijk.

Deze bepalingen bieden bijgevolg enkel de grondslag tot het opleggen van een beslissing (tot weigering van de binnenkomst of het verblijf en een bevel om het grondgebied te verlaten) voor het Belgische grondgebied.

Verzoekster wordt in de bestreden beslissing echter verplicht om niet alleen het grondgebied van België te verlaten, maar tevens het grondgebied van de lidstaten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit binnen een bijzonder korte termijn.

De situatie waarbij een werking van een dergelijk besluit niet beperkt is tot België en een draagwijdte heeft die geldt voor alle lidstaten die het Schengenacquis toepassen “tenzij zij beschikt over documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven”, zoals in de bestreden beslissing, vindt geen wettelijke grondslag in artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet of artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit, noch in het Unierecht.

Een nietigverklaring wegens schending van artikel 51/5, §4, eerste lid Vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3 Vreemdelingenbesluit dringt zich derhalve op.”

2.3.4. De Raad stelt allereerst vast dat de verzoeker met zijn betoog, dat artikel 51/5, § 4, van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het vreemdelingenbesluit geen grondslag kunnen vormen voor de beslissing tot afgifte van een bevel om niet alleen het grondgebied van het Rijk, doch tevens het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen te verlaten, niet aantoonde dat de verwerende partij voormelde artikelen heeft geschonden. In zoverre het de bedoeling van de verzoeker is om aan te geven dat er geen enkele juridische grondslag bestaat om te kunnen beslissen dat hij actueel het grondgebied van al de staten die het Schengenacquis toepassen dient te verlaten, moet worden gesteld dat het vaststaat dat de verwerende partij met de bestreden beslissing louter zijn overdracht naar Spanje wenst te bewerkstelligen. Een dergelijke beslissing, die een overdracht aan de Spaanse autoriteiten voorziet, kan wel degelijk worden gegrond op artikel 51/5, § 4, van de vreemdelingenwet en artikel 71/3, § 3, van het vreemdelingenbesluit. Aangezien de verwerende partij heeft gemotiveerd dat de verzoekende partij slechts het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle moeten toepassen moet verlaten “tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven” en zij heeft vastgesteld dat de verzoeker teruggeleid zal worden naar de Spaanse autoriteiten, heeft de verwerende partij zelf de draagwijdte van de bestreden beslissing duidelijk beperkt. De bestreden beslissing laat de verwerende partij slechts toe de verzoeker over te brengen naar Spanje. De grief gericht tegen de *in se* overtollige verwijzing naar de vereiste om het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten kan dan ook geen aanleiding geven tot de conclusie dat de bestreden beslissing door een gebrek is aangetast dat toelaat deze beslissing te schorsen. Een schending van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de vreemdelingenwet of van artikel 71/3 van het vreemdelingenbesluit blijkt *prima facie* niet.

Het derde middel is niet ernstig.

2.4. De vaststelling dat niet voldaan is aan de voorwaarde van een ernstig middel, volstaat om te besluiten tot de verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT